

"Jag är född i Hjortgatan, men mina föräldrar och jag flyttade därifrån när jag var liten. Jag minns inte vilket år det var, men det kan väl ha varit 1876 eller 1877. Då kom vi till Magle Stora Kyrkogata, och där bodde vi sedan i många år. Hjortgatan såg ut ungefär som nu; det är en gammal, krokig gata.

Jag minns en gård, där de hade djur, det var i hörnet av Hjortgatan och Stora Algatan. De hade en port med klinka. I hörnet av Magle Lilla Kyrkogata och Laboratoriegatan låg det också en gård som hade djur; där kunde man köpa mjölk. Men gatorna hette inte detsamma på den tiden. Det är många gator som har bytt namn. Laboratoriegatan hette Blåssträtet. Det stavas med "t" det där, inte med "d". Och Hjortgatan kalla' de för Kosträtet.

Min far var timmerman, han arbetade åt en byggmästare Mårtensson. Han byggde det huset, där Konviktoriet ligger. Det var tre som hette Larsson som höll på med det huset; det hette min far också på den tiden. Men så blev det bestämt, att han skulle ta sig ett annat namn, och då tog han namnet Lundegård efter Lundagård, som låg utanför huset de höll på och byggde. Han var inte född i Lund, han kom från landsbygden.

De hade hårt arbete på den tiden. De började kl. 5 ibland på morgnarna och höll på till 7 på kvällarna, och litet betalt hade de. Men det gick med sparsamhet. Allt var så billigt, så det gick. Min far byggde själv huset i Magle St. Kyrkogata 10, där vi bodde. Det var ett envåningshus, och det var bara vi och en professor Blomstrand som bodde där. Sen köptes huset av en advokat Gullan Hjelm-Elovson, som bor där nu.

Ett par rum hyrdes ut till studenter. Vi hade två rum själva. Där bodde far och mor och vi tre syskon.

Min far gjorde reparationer i en del fina professorshus. Nu har de blivit köpmanshus. Han hade egen verkstad hemma, där han gjorde en del träarbete. Där hade han en 2-3-4 timmer gesällar till hjälp, det var olika allt efter hur mycket arbete det var att göra. De bodde var för sig och kallades när de behövdes. Min far var "sin egen", kan man säga. Mor skötte huset själv, och så fick ju vi hjälpa till med vad skoltiden tillät. Hon var född i Malmö.

Till husen fanns alltid en liten uthuslänga förr med brygg-hus, där det var bryggpanna till att elda under och vattenledning över och så pallar. Strax fanns det ju inte vattenledning förstås, utan det var till att hämta vatten i brunn'. Det fanns en brunn på varje gård. Vi hade en brunn hemma med mycket gott och kallt vatten. När det var stor torka sen vattenledningen hade kommit till kunde vi få brunnen öppnad, för det var besvärligt att gå ända till vattenposten på torget. Det hände ofta i äldre dagar, att vattenledningen torkade ut, för de hade inte så många ställen att ta vatten från. Men nu går det ju bra. Förr så fick alla bära vatten i hinkar.

När det skulle vara stortvätt så blötla' de ena dagen och andra dagen på morgonen kom det ett par gummor, som skulle tvätta. Det var olika gummor som gick omkring till folk och tvättade dag efter dag. De kom tidigt, jag tror vid 5-tiden på morgonen, och så kunde de hålla på till 8-9 på kvällarna. Så kom de dagen efter också, men då kom de lite senare och spände upp rep på gården och hängde upp kläderna till tork, annars hängde de den på vinden. Inte hade de så mycket betalt, inte. Ett par kronor var mycket bra betalt. Men så hade de födan och kaffe fick de en 3-4 gånger om da'n. Först när de kom skulle de ju ha kaffe. De klädde alltid om sig och tog på sig en sämre klänning och trätöfflor och ett stort säckvävsförklä'. Så hade de visst en duk om huvudet för att skydda håret. Det

blir ju imma i tvätthuset. Hade de då lite kläder själva, fick det gå med i tvätten, det minns jag att min mor sa'. Det var mest änkor, men andra fruar också för all del, som behövde tjäna en slant vid sidan.

Bröd bakade man inte mycket hemma. Det köptes hos bagaren i butiken eller på torget, där de stod och sålde från öppna vagnar. Vi brukade köpa hos en som kom från Nöbbelöv. Det var först på Stortorget men sen på Mårtensstorget. De sålde fint och grovt och halvfint bröd. Halvfint, det minns jag vi köpte. De sålde runda bröd, som de hade naggat hål i. Det kallades tunnbröd eller tunnkaka. Men det var inte knäckebröd, det har kommit på senare tider. Det var skänkt, det där tunnbrödet. Men kavring minns jag inte att de sålde. Särskilda bagare bakade grovt bröd, och så fick man gå till andra inne i sta'n och köpa fint. Hos bagar Wahlbom hade de skorpor och snäckor och smörkringlor och "studenter". Det var små runda bullar med socker på, som var bakade i en lång rad, och så skar de av en åt gången. De kostade 1 öre stycket. Bagare Wahlboms affär låg i hörnet av Mårtensstorget och Vårfrugatan. Skorporna, det var pomerans- och kryddskorpor. Jag undrar, vad allt det var de la' i de där kryddskorporna. De hade bestämt kanel i. Wahlbom hade en kringla till skylt. Man hade inte bakugn hemma, så därför var man tvungen att gå till bagar'n.

I de allra äldsta köken här i Lund hade de stensatta golv, det var kullersten, och väggarna var också av sten. Så hade de öppna spisar med "treföttingar" av järn, som de satte kär-len på. Det var inte så hos oss, men jag minns att det såg ut så i de gamla köken. I dörrarna hade de klinkor, och dör-

rarna var i 2 delar. Så kunde de ha nedre delen stängd, om de ville ha ut matos. Det var alltid dörr direkt in till köket, och så kunde man komma från köket till de andra rummen. Köket låg alltid åt gården. Förstugan låg åt gatan.

Framför förstugan låg alltid en stor platt sten, och där kastades sand och nyhuggen enris på lördagskvällen. Det var mycket högtidligt. På många ställen hade de som en halvmånformad sten, och på andra håll hade de tre trappsteg. Så sandade de på det nedersta. Man köpte en kappe sand hos hökaren och enris fick man på torget hos en som de kallade enemannen eller enegubben. Det var mycket trevligt när det kom nytt enris på. Då kände man att det skulle bli söndag. Det märktes på ett annat sätt än nu för tiden.

Onsdag och lördag sopades gatan. Det skulle husägaren själv göra. Ibland lejde han någon man till det.

Som barn hade vi så roligt i gården. Särskilt på söndagarna, då vi var tillsammans och lekte "Per i hålet". Det bestod i att man lyfte upp en av kullerstenarna i stenläggningen, och så skulle man försöka att peta ner en boll i hålet med en käpp. Den som först fick ner sin boll han vann."

"I många gamla hus fanns det gavelrum på vinden, som hyrdes ut till ensamma fruntimmer. Trappan upp var ofta mycket brant och smal och svår att gå i. Det hände också att studenter bodde så där; de var inte så nogräknade. På den tiden betalade de terminsvis. 50:- kr. för terminen var mycket, det. Hos mina föräldrar betalade de 40:- kronor.

Förr fanns det en massa överliggare i Lund. Nu läser de på ett annat sätt; det är väl så att de har sina serier att följa. Men så var det inte förr. Jag minns en sådan där gammal överliggare. Han bodde i Magle L:a Kyrkogata. Han var svag för sprit, och så var han låghalt, så den brukade de kalla för Sprithalten. Ja, här var många såna där. I Magle L:a Kyrkogata hyrde vi ut tre rum till studenter, och de som kom dit brukade stanna också."